Papagalul poznaș..!

Domnița „Zori de Zi" primise în dar dela trimisul unui împărat dintr'o țară îndepărtată din spre Soare Răsare un papagal de toată frumusețea. Insă în zadar se trudea domnița să-l învețe să vorbească. Papagalul dădea niște țipete ascuțite, dar nu rostea un cuvânt din câte îi spunea domnița.

Puțină vreme după aceea, împăratul unei țări vecine ceru în căsătorie pe domnița Zori-de-Zi. Domniței îi se spuse această veste tocmai când stătea cu papagalul. „Tâmpitul și boșorogul acela de Trică — fiindcă așa îl chema pe împărat — vrea să mă ia de soție?! Nu-l vreau!" strigă ea și nu o singură dată.

Totuși, la stăruința părinților ei, primi până la urmă, cu inima sdrobită de durere. Și iată că veni împăratul Trică, aducând inelul de logodnă. Intră să-l dea domniței în sala în care știa că Zori-de-Zi stă cu papagalul. Insă tocmai atunci domnița ieșise din sală, așa că papagalul era singur. Indată ce văzu pe Trică, se porni să strige: „Tâmpitul și boșorogul acela de Trică..., adică să repete cuvintele spuse de domnița.

Roșu de rușine și foc de mânie, împăratul Trică ieși din sală și plecă înapoi în țară, fără să-și ia rămas bun. Zori-de-zi și părinții ei și-au închipuit că Trică înebunise pe neașteptate. Și așa, se strică logodna.

După câtva timp, domnița fu cerută în căsătorie de voevodul Ismar, despre care mergea vestea că are bogății fără număr. „Dar voevodul Ismar e un maimuțoiu!" strigă Zori-de-Zi când părinții ei îi spuseră cererea în căsătorie. Totuși, a trebuit ca și de rândul acesta să se supună și să consimtă.

Veni deci și voevodul Ismar, aducând daruri scumpe și un frumos inel de logodnă. Intră și el să aștepte pe domnița în sala în care era ținut papagalul. Insă acesta, abia îl văzu, că se porni să strige: „Dar voevodul Ismar e un maimuțoiu!" A fugit și Ismar spumegând de mânie și așa s'a stricat și această logodnă spre marea supărare și uimire a părinților domniței. Bieții oameni nu știau și nu înțelegeau nimic.

După trecere de câtva timp, veni la Curte tânărul și chipeșul voevod Ador, ca să ceară și el în căsătorie pe domnița Zori-de-Zi. Domnița îl văzu și-l plăcu. S'a hotărît, așa dar, ca nunta să se facă după o lună. Trebue să mai spunem că voevodul Ador era orfan de tată și că mamă-sa, pe care o iubea cu adevărată dragoste de fiu, era o femeie înțeleaptă, înzestrată cu însușiri alese, dar despre care mergea vorba că se poartă cam aspru cu toți cei dela palat.

Așa se face că într'o zi, o doamnă de onoare zise domniței Zori-de-Zi: „Să știi că vei avea o soacră, care nu-ți va da voie măcar să te miști fără consimțimântul ei". Dar domnița Zori-de-Zi se grăbi să răspundă cu oarecare nesocotință: „Las' că voi ști să pun la locul ei pe bătrâna încăpățânată!"

Papagalul auzise și prinsese aceste vorbe și le spuse întocmai în ziua în care voevodul Ador intră vesel în sală, să aștepte pe domnița și să-i dea inelul de logodnă. Pe Ador, aceste cuvinte răutăcioase spuse pe socoteala mamei sale îl durură așa de rău, că plecă și el îndată de la palat. După ce se înapoie acasă, scrise domniței Zori-de-Zi, că, deși o iubește foarte mult, totuși, pentru o pricină pe care nu poate să i-o lămurească, se vede nevoit să rupă logodna.

Multe zile și multe nopți